

Beste bezoeker,

De Magnoliabloei kwam traag op gang dit voorjaar maar plots was het toch weer alle hens aan dek. Heel wat Magnolia's verliezen hun bloemdekblaadjes al. Gelukkig zijn ze niet allemaal even stipt op het appél en verschijnen bijvoorbeeld de gele Magnolia's wat later. Momenteel staan ook de Haagbeuken (*Carpinus*) in bloei: ze doen dat minder opvallend maar het is zeker de moeite om ze van dichtbij te bekijken. Op onderstaande kaart vind je de locatie van een paar markante bomen en struiken. Een woordje uitleg vind je op de achterzijde. Om de geselecteerde planten gemakkelijk terug te vinden op het terrein kregen ze rode nummerbordjes van 1 tot 10. Veel ontdekkingsplezier!

- 1: *Magnolia 'Yellow Fever'*:** Alle gele *Magnolia*'s hebben hun gele kleur te danken aan *Magnolia acuminata*. Ken Durio (Louisiana, USA) kruiste deze met *M. denudata* en registreerde de cultivar in 1980 onder de naam 'Yellow Fever'. De gesloten bloemknoppen zijn diepgeel. Bij het openen vertonen de bloemen soms een rozige zweem aan de basis. Eens open bleken ze snel af tot crème geel. De grote, geurende, opstaande bloemen kunnen een doorsnede van 20 cm bereiken. De bloei verschijnt voor het blad en iets later dan bij *Magnolia denudata* waardoor de bloemen meestal van vorstschade gespaard blijven.
- 2: *Carpinus caroliniana*:** De Amerikaanse haagbeuk is een kleine boom, inheems in oostelijk Noord-Amerika. Hij groeit graag op drassige plaatsen. De stam is vaak geribbeld en krom. De prominente bladnerven geven het getande blad een gegolfde textuur. Ze verschijnen ongeveer gelijktijdig met de vrouwelijke en mannelijke (valse) katjes die tot 4 cm lang kunnen zijn. In het najaar kleurt het blad prachtig oranje tot scharlakenrood. Het hout is zwaar en hard (vandaar soms ook 'ijzerhout' genoemd), en wordt gebruikt voor gereedschapstelen, wandelstokken en golfclubs.
- 3: *Magnolia 'Elizabeth'*:** Eva Maria Sperber van de Brooklyn Botanic Garden voerde veel kruisingen uit met *Magnolia acuminata* en *Magnolia denudata* om goede gele *Magnolias* te verkrijgen. *M. 'Elizabeth'* is één van de bekendste en is genoemd naar Elizabeth van Brunt die de Botanische tuin van Brooklyn steunde. Hij bloeit vroeg in april met crème gele bloemen en dit vaak meer dan een maand lang. Bij *Magnolia*'s wordt geen onderscheid gemaakt tussen kelk- en kroonbladen en spreken we van bloemdekbladen of tepalen. *M. 'Elizabeth'* heeft er 6 tot 9.
- 4: *Sorbus gracilis*:** Dit jonge boompje werd opgekweekt uit zaad dat wild verzameld werd op het eiland Honshu, het grootste eiland van Japan, in opdracht van het Morris Arboretum (Pennsylvania, USA). Het samengestelde blad ontluikt bronskleurig en heeft fraaie stipulen (steunblaadjes) aan de bladbasis. De blaadjes gaan van groot naar klein van het topblaadje naar de basis toe waardoor de vorm wat weg heeft van een vlieger. Door zijn slanke twijgen ziet het boompje er wat delicaat uit maar blijkbaar kan het veel verdragen. De groen-witte bloemen staan in losse tuilen.
- 5: *Acer palmatum 'Chishio'*:** De bladeren van deze Japanse esdoorn kleuren fel karmozijnrood bij het ontluiken. In de zomer verkleuren ze bronsgroen om dan weer vurig rood tot oranje te worden in het najaar. 'Chishio' is Japans voor bloed. Het blad en ook het struikje zelf blijven vrij klein: ideaal dus voor kleine tuinen en bonsais.
- 6: *Rhododendron 'Razorbill'*:** Dit schattige, compacte struikje behoort tot de groep van de lepidote *Rhododendrons*: dit wil zeggen *Rhododendrons* met kleine schubbetjes die vooral op de bladonderkant (met loupe) zichtbaar zijn. De fel rozerode bloemetjes zijn bleek binnenin en buisvormig tot trechtervormig. Hij wordt maximum 70 cm hoog. De plant heeft kleine, donkergroene blaadjes met harige bladrand. Het is een hybride van *Rhododendron spinuliferum* geïntroduceerd door Peter Cox, een bekende *Rhododendron*kweker uit Schotland.
- 7: *Carpinus tschonoskii*:** Chonosuke Sugawa (1841-1925) een Japanse botanist die beter gekend is onder zijn naar het Russisch hertaalde naam Tschonoski wordt herdacht in de soortnaam van deze markante Japanse haagbeuk. Het elegante blad met spitse punt kleurt in de herfst brons oranje en heeft een scherp getande bladrand. De jonge scheuten zijn fijn behaard. In Japan gebruikt men het hout om shiitake paddenstoelen op te kweken.
- 8: *Metasequoia glyptostroboides*:** Deze bladverliezende naaldboom was enkel gekend als fossiel tot men in 1941 levende exemplaren aantroef in de provincie Hubei in west China. De boom werd verspreid en is nu terug te vinden in heel wat parken. In de natuur is de populatie echter bedreigd waardoor hij op de internationale rode lijst staat. Net als de moerascypres is de watercypres een soort van valleigebeden. Hij krijgt echter geen ademwortels en de kortloten staan tegenover mekaar in plaats van verspreid. De nieuwe naalden ontluiken frisgroen.
- 9: *Prunus verecunda 'Autumn Glory'*:** Deze kerselaar is vooral gekend voor zijn rode bladverkleuring in de herfst maar de massa's roze bloemen mogen er zeker ook wezen al is de bloesem van korte duur. Collingwood Ingram (1880-1981), een vermaard plantenspecialist vooral gekend voor zijn werk met Japanse kerselaars, kreeg zaden uit Korea (Changdeog Park) in 1929 en één zaailing kleurde prachtig rood in de herfst: dit werd 'Autumn Glory'.
- 10: *Nothofagus antarctica*:** *Nothos* betekent 'vals' en *fagus* is 'beuk': vandaar de Nederlandse naam Schijnbeuk. Het genus is verwant aan beuk maar heeft andere bloemen en behoort tot de *Nothofagaceae*. *Nothofagus antarctica* groeit in Patagonië (Chili) en is bestand tegen strenge vorst. Het is een juweeltje met fraaie schors (donkerbruin met witte lenticellen), kleine blaadjes met kruidachtige geur en kleine vruchtjes met 3 bijeen in een napje.